

behøver aldeles ikke at føre til en Adskillelse mellem Stat og Kirke, ej heller til det meget misbrugte og „skrækindjagende“ Begreb, Kirkeforfatning.

Det andet Omraade, jeg før nævnte, var Ejendomsforholdet til de fra gammel Tid til Kirken henlagte Midler. Man er stadig gaaet udenom dette Spørgsmaal, det er dog tvivlsomt, om det er klogt vedblivende at gøre det. Kunde man ved en forstaaende og imødekommende praktisk Forhandling komme til en Ordning, som lod sig gennemføre ad Lovgivningsvejen, vilde det sikkert være klogere og mere tiltalende, end om man bliver ved at skyde det ud, indtil det Tidspunkt kommer, da Spørgsmaalet maaske pludselig bliver aktuelt, og vi saa staar lige saa uklart overfor det som i Øjeblikket.

Jeg forstaar, at der kan være Betænkeligheder ved Nedsættelse af et saadant Udvalg, men jeg deler dem ikke. Jeg mener, at man kan tage disse Spørgsmaal op, uden at det behøver at føre til enten en fuldstændig Adskillelse mellem Kirke og Stat eller til en Kirkeforfatning i den Forstand, som man i Almindelighed tager dette Ord. Jeg vil altsaa for min Del paa Forhaand tilsige Forslaget min Støtte.

Forslagsstilleren (S. Rasmussen): Jeg vil gerne straks sige, at jeg kan helt ud tiltræde, hvad den ærede sidste Taler sagde om, at der netop dér ligger Felter, som trænger til en Udredning. Venstres Ordfører fremhævede i Dag ligesom i Fjor stærkt, at af de to Partier, der har givet dette Lovforslag deres Tilslutning, taler det ene i Øst, det andet i Vest. Jeg kan ikke se det berettigede i en saadan Udtalelse, og det saa meget mindre, som det ærede Medlem selv indrømmer og maa indrømme, at en Gang maa det, som Socialdemokratiet har som sit Maal, nemlig en fuldstændig Adskillelse, komme. Vi indrømmer det ogsaa, men vi tror ikke, at Tiden er inde til det nu. Jeg vil dog ikke fremhæve det, vi er uenige om, men hellere det, som jeg synes, vi maa kunne være enige om. Og jeg vil gerne have Lov til at sige, at de to Partier, der er imod dette Lovforslag, jo i Virkeligheden ogsaa har en helt forskellig Opfattelse. Fra Venstres Side siges det nemlig, at der er en stigende Tilslutning til dette Lovforslag, medens de Radikales Ordfører siger, at der slet ingen Stemning er for det i Befolkningen. De to Partier er saaledes i Modstrid med hinanden. Den radikale Ordfører siger, at Staten skal vi gøre til en fri Institution, og Kirken maa saa blive til, hvad den kan af

sig selv, saadan faldt Ordene. Man maa sige, at det er klart; men det viser jo tydeligt, at der ikke dér er megen Kærlighed til Folkekirken. Man vil sørge for, at Staten kan blive fri ogsaa for de Krav, som muligvis kan komme fra Kirkens Side, og saa maa Kirken blive til, hvad den kan udvikle sig til af sig selv. Men det ved jeg jo godt, at der ikke er megen Kærlighed fra radikal Side til Folkekirken, det er ogsaa kommet tydeligt frem her i Dag. Hvordan nu Socialdemokratiet og særlig Kirkeministeren klarer det med Støtten fra de Radikale, ved jeg ikke. Jeg ved heller ikke, om jeg skal sige, at det bedrøver mig eller glæder mig; at Forslaget har vakt en saadan Strid mellem de to Partier, der ellers staar saa godt sammen. Men jeg ser og hører jo nu, at denne Modsætning er til Stede. Som det plejer, vil det dog vel nok gaa i Lave igen, og jeg haaber, at Kirkeministeren ogsaa nok her vil kunne sejre.

Venstres ærede Ordfører spurgte, om vi fra vor Side virkelig vilde, at Socialdemokraternes Krav om en hel Adskillelse skulde naas. Nej, det ønsker vi ikke i Øjeblikket, men vi mener heller ikke, at Lovforslaget tager Sigte paa det. Vi vil fra vor Side — her er jeg i hvert Fald enig med Venstre — gøre, hvad vi kan, for at bevare Folkekirken, saaledes som vi har den, og som vi maa have den efter vor Grundlov. Men vi tror, at der for Tiden er saa mange Farer, der lurar, og at der kan komme saa meget ind i vor Folkekirke, at den maa splittes og ødelægges, hvis dér ikke bliver gjort noget. Her vilde jeg gerne, at Venstre og vi kunde enes og forstaa hinanden, naar vi fra vor Side tror paa, at vi ved en rolig Overvejelse af disse Forhold maa kunne naa til en Ordning, der i hvert Fald for en Fremtid sikrer os gode Forhold indenfor Folkekirken. Jeg vilde derfor gerne, om man indenfor Venstre kunde bevæges saa meget, at det kunde være med til at overveje, om der dog ikke kan findes en Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg indrømmer jo helt ud, at det er rigtigt, at før har gældende Praksis været en saadan, at man saa vidt muligt, som Venstres Ordfører sagde, lod Kirken ordne sine indre Forhold, saa at Lovgivningsmagten greb saa lidt ind i dem som muligt. Men nu er, det maa Venstres Ordfører jo ogsaa vide, dette Forhold forandret. Vi ser, hvorledes det griber ind, hvorledes Kravene kommer udefra og fra Statsmagten.

Saa spørger Venstres ærede Ordfører: Men hvordan skal Knuden løses? Ja, dersom